

Dovoljni sami sebi?

Autor Administrator

Dovoljni sami sebi ?

Moramo znati i hoćemo, tko smo, i smo, i želimo, èemu težimo, i možemo, i ne možemo . Moramo definirati svoje interese, svoje prioritete. Kako? Imamo razum, upotrijebimo ga. Ako to ne uèinimo bit æemo poput orahove ljuskice na vodi ili perce na vjetru. Težnja prema uspjehu nije loša. Ali ne bi smjela potopiti temeljne interese, planove i principe. Inaèe, znaèila bi promašaj i apsurd sa vizijom usamljenika u staraèkom dobu bez posjeta.

Što se to s nama dogodilo?

Oduvijek je Velika Gospa bila najznaèajniji dan u mom malom rodnom mjestu. Uvijek je dolazilo puno svijeta iz svih okolnih mjesta. Mladi, stari, posebno djevojke i mladiæi , jedva su èekali da osvane taj dan. Jer, bio je to dan radosti, opæe razdraganosti, dan pjesme, susreta, upoznavanja... Na taj dan su zapoèele mnoge trajne veze. I ja sam pred dosta godina dao jedno doživotno obeæanje. Uvijek nam je taj dan bio prekratak. I uvijek smo bili tužni kad je sve prošlo, kad se moralo nazad kuæi

A ove godine... nakon mise na mjesnom groblju uz crkvu... iako je dan bio prekrasan, poprilièna masa svijeta, nevjerovatnom brzinom razišla se u razlièitim pravcima. Kao da su bježali jedni od drugih, od meòusobnih susreta, možda od svojih sjeæanja, od sebe samih. Dok sam izmijenio pozdrave s prijateljem, sve je oko crkve veæ bilo prazno. Svi su se žurno uputili prema svojim automobilima i kud koji. A i kasnije- od „derneka“ ništa. Pred gostionicama sretah tek nekoliko prijatelja iz djetinjstva, koji mi se uèiniše kao neki drugi ljudi..., koje nisam niti poznavao. Izmijenili smo po koju rijeè, popili na brzinu pokoje piæe i jedva èekali da se razidemo. Što se to s nama dogodilo ?

O usamljenosti i otuðenosti

Usamljenost i otuðenost èinjenice su našeg vremena. Mogu se osjetiti na svakom koraku. Od najmlaðe dobi do starosti. Zašto- teško pitanje. I za one koji znaju više - sociologe, filozofe, antropologe.

Poèelo je , izgleda, napuštanjem malog sela i ulaskom u ono globalno, tehnološkom revolucijom, opæim napredkom, porastom standarda i osobito snažnim razvojem elektronskih medija.. Dok smo bili životno upuæeni jedni na druge i ovisni jedni o drugima, imali smo vremena jedni za druge, intenzivno se družili, pomagali jedni drugima u poslovima, branili se zajedno, radovali se i, èini se, bili sretni.

Tehnološki napredak, porast standarda i moderno uređena država, učinili su nas neovisnim o drugima. U novim uvjetima pojedinac je mogao preživjeti sam, uredio je svoju kućicu, napunio je svime o čemu je prije samo sanjao i čeka da bi mu trebalo više? Izbacio je kućno ognjište, oko kojega su se generacije okupljale i pričale priče, a u središte stavio TV kutiju, koja ga o svemu obavještava i poučava što treba činiti, što kupiti, što je dobro, što je loše. I najčešće su te pouke upravo suprotne onim spoznajama i vrijednostima koje je baštiniio od svojih roditelja i svoje sredine. Ne mora više izlaziti vani da bi saznao šta se događa; dovoljno je samo pritisnuti dugme upravljača i sve je pred njime. Likovi s ekrana, pa i oni izmišljeni postaju njegova realnost a najbliži rođaci, prijatelji, susjedi – pravi stranci.

Tradicionalne vrijednosti - smetnja? Kome?

Često niti ne primjećujemo kako se tradicionalne vrijednosti sustavno relativiziraju i ismijavaju, obitelj prikazuje kao arhaična, nepotrebna institucija, potencijalno opasna za svoje članove, osobito najslabije, spolnost odvaja od svoga osnovnog smisla u funkciji kreacije života i tretira kao roba, sredstvo hedonističkog življenja, bez obzira na ruševine koje ostavlja itd., itd.

Posljedice i perspektiva

I na kraju, kao rezultat svega - usamljenost, zbunjenost, otuđenje; sve manje dodira sa drugima, sve manje prilika za susrete i upoznavanje, sve više onih koji žive usamljeni, sve manji interes za druge, za brak, za roditeljstvo. Dobre okolnosti za uspjeh u karijeri, ali kojoj tek treba potražiti neki smisao i u najboljem slučaju izvjesnost perspektive nekog starijeg doma bez očekivanja posjeta. Do kraja.

Mogućnosti drugog izbora

Ovo je samo jedno viđenje stvarnosti. Viđenje, možda, prekritim očima. Ali, ne mora uvijek biti tako. Hvala Bogu. Kako se suprostaviti? I da li je moguće? Moramo barem vjerovati da jest. I ne gubiti nadu. Uvijek se nađe neko rješenje. A za to ne bi uključili i Božju pomoć. Koja nam se uvijek nudi. Ako malo upotrijebimo svoj razum on će nas usmjeriti kako na osnovne uzroke, tako i na načine njihova neutraliziranja.

Usmjerenost prema materijalnom, zanemarivanje duhovnog

Materijalno je važno. Moramo raditi, moramo stvarati da bi živjeli, ali to nije dovoljno. Moramo voditi računa i o nađoj duhovnoj strani, a ne samo o tjelesnoj, moramo misliti malo i na druge, ne samo o sebi, moramo činiti nešto za dušu, činiti dobro. To će otvoriti puteve prema drugima i drugih prema nama i vratiti se dobrim.

Kako se suprostaviti?

Moramo znati što hoćemo, tko smo, što smo, što želimo, čemu težimo, što možemo, što ne možemo. Moramo definirati svoje interese, svoje prioritete. Kako? Imamo razum, upotrijebimo ga. Ako to ne učinimo bit ćemo poput orahove ljuskice na vodi ili perce na vjetru. Težnja prema uspjehu nije loša. Ali ne bi smjela potopiti temeljne interese, planove i principe. Inače, značila bi promašaj i apsurd sa vizijom usamljenika u starijima dobu bez posjeta.

Najteži je prvi korak

Kojega, ipak, moramo učiniti sami. Kad smo definirali što želimo, što hoćemo, onda moramo malo i poraditi na tome da ostvarimo te naše želje, planove i ciljeve. Samo od sebe neće se ništa i nikada dogoditi. Ili se događa vrlo teško.

I ako sanjamo o pravom susretu, pravom poznanstvu, teško da će se dogoditi u našem klubu, u disku, u kinu, na utakmici, na plaži, na ulici... Jednostavno, nestankom stare dobre, male ulice i malog sela, nestali su i svi uvjeti za pravu

komunikaciju među ljudima i prave prilike.. A otuđenost, nepovjerenje , strah, te apatija i ravnodušnost, ne pogoduju niti inicijativi, niti povoljnoj reakciji; rađe ostajemo sami u "sigurnosti" svojih ćahurica.

Pa što onda uèiniti?

Pokušati naèi zamjenu za tu svoju staru dobru ulicu, ili svoje malo selo, gdje nam je sve bilo poznato, sigurno i sklono. Možda to bude upravo ova naš klub MOJ SVIJET , iz koga bi sve ono negativno bilo iskljuèeno u najveæoj moguæoj mjeri i u kome æemo sami stvarati prilike i i moguænosti za najrazlièitije inicijative.

Grga. Antiæ